

Pest 1860. vasárnap, Augusztus 26-án.
Megjelen minden vasárnap másfél nagy íven.

2. köt. 22. sz.

Előfizetési díj fél évre 5 ft. 25 kr., egész évre 10 ft. 50 kr.
Előfizethetni: Werfer Károly kiadónál feldunator 10. szám alatt, és minden es. kir. postahivatalnál.

Fáy István gróf kastélya Fáyon.

Abauj megyének regényes vidékén ha az utas Bárczán, K.-Szeben, Dniczkén, Tornyos-Németin, Hidas-Németin, Szurdokon, Kércsen keresztül hatott, mindenütt a kellemes völgyek- és hegyeken kedvesen lepik meg Fáy István gróf és maltai lovag kastélya által, melyben a nemes gróf sok nevezetes gyűjteményei között a tudományoknak él vala.

Midőn szerencsénk volt 1845-ben ott

lehetni, a híres Casagranda szobrász, ki az egri templom szobrai készítő, a kastély tere- metét látta el remek domborművekkel, nevez- tesen Lucretia Romanát a törrel szívében, mely mű 13 hosszú és 7 magas, nemkülönben ugyan ily nagy Pán a nymphákkal és Aurora. E három mű valóban remeknek mondható s ki e vidéken járand és a művészet érdeklí, a gróf bizonyosan szívesen látandja.

De nemcsak e domborművek méltók megtekintésre, hanem a gróf szép kép- és könyvtára, és szoborgyűjteménye, valamint híres réz- és fametszvénygyűjtemé- nye is.

A képek közt jelenkorunk híresebb nevű festészeinek munkái közt megemlítendő Wald- müller, Ammerling, Markó, Barabás stb.

M. J.

Fáy István, gróf kastélya Fáyon.

Házasság előtt és után!

Beszély

(Szokoly Viktoról.)

V.

Don Quetano és a német gróf.

(Folytatás)

— Fél carlin egy palackkal? lehetetlen! — kiáltott fel a gróf; negyedszer töltve meg poharát.

— De én figyelmeztetem önt, hogy a bor-nak egy nagy hibája van.

— Valóban? No azt eddig ugyan még nem vettem észre.

— Igen-igen. Vigyázzon csak ön. E bor átkozottul a fejbe száll.

— A fejbe száll? No ha más baja nincs, — jegyzé meg a gróf megvetőleg, — én még kiúszom három palackkal s ön csak annyit vesz rajtam észre, mintha méhsert ittam volna.

— Annál jobb, édes gróf. Így ne tartóztassa vissza magát, mert e borból még jókora késletünk van.

A német gróf nem igen biztatgatta magát, hanem mindent elkövetett, hogy az irást illetőleg ama jó hírnének, melyben földieit állanak, megfigelhessen.

A barátok maguk részéről szintén nem akartak háttérben maradni, annál inkább, mert superiorjuk igen szép példával haladt elől. Ama zárda némaság, mely eleinte oly nyomasztólag uralgott fölöttük, lassankint oszolni kezdett s mindenki előbb halkan, aztán hangosabban kezdett szomszédjával eszegegni, míg végre a zaj általános lón.

A második tál ételnél már mindenki egymás szavába nevetett, kiáltott, s itt ott a legkülönbözőbb irányú történetecskéket kezdetek regélni.

Bárha igen keveset értett is a német gróf a szicíliai tájszólásból, mégis észrevette, hogy ezen történetek a legbolondabb s merészebb kalandokról, rabló-kirándulásokról, kifosztott zárdákról, agyonlőtt rendőrökről s erővel elragdott apácákról szólnak.

E beszédekben különben nem lehetett csodálkozni, mert a hegyes atyáknak ily elkülönített helyzetükben, zord hegyek közt, vad erdőtől környezve, gyakran kelle hasonló történeteknél szemtanúknak szerepelniök.

A marsalai bor egész tenger képezett de a jámbor atyák e mellett meg nem feledkezének a dicső Syracuse seccoról, a kalábriai muskásról, a malvasiai és lipariiról.

Bármennyire is bizott a gróf hatalmas fejében, végre mégis köd támadt szemei előtt s nyelve nehezülni kezdett.

A beszélgetés s nevetgélés már ének-lésre változott át, sőt itt-ott vig és kétértelmű dalok is hangzottak, mely a jámbor atyák toleranciájára annál fényesb világot vetett, minél jobban kezdtek a gróf szemei sötétülni.

Természetesen, ő sem akart jobb maradni gazdánál, de szerencsétlenségére anakreoni repertoriájából nem jutott más eszébe, mint Schiller „Haramiából“ a rablók dala, s nyers torkán stentori hangon ömlött ki ennek első verse: „Stehlen, morden, — rer, balgen!“ — úgy hogy asztaltársai a legzajosabb tetszésnyilatkozatokban törtek ki.

A szegény gróf előtt csakhamar mind-men főgni kezdett, s többé nem volt bizonyos

benne, valljon valóban lát és hall-e, a vagy csak álmodik? Úgy tetszett előtte, mintha a barátok egymásután lev tük kámszájukat s banditákká változnának. Az előbb oly jámbor arcok most egészen más kifejezést vőnek fel, s szemeik vad lángban látszottak égni.

A vacsora kicsapongó orgiává változott.

S ebből még az is járult, hogy az asztalra mindig újabb s jobb minőségű borok czipeltettek föl, mint az egyik megjegyzé, Paterno herceg pinczéje s az Aci-Realéban székelő dominicanusok anyahordójának legjavából.

Az üres palackokat falhoz vágták a vigadók, ökökkel menyörgöttek s a gyertyatartókat feldöntögették. A gyertyák lángja belékapott előbb az abroszba, aztán magába az asztalba is. A jelenlevők oltás helyett összehalmozták a székeket, padokat, s a falak melletti hajdani fakárpitozat romjait, s e rögtönzött máglya egyszerre hatalmas lángokban lobogott föl a sötét csarnok közepén, mely körül banditákká változott barátok bachansi vadsággal táncoltak, míg közülök néhány józanabb az exstholmit igyekezett a lángok közül megmenteni.

E pokoli mulatozás közben egyszerre megharsan a superior átható hangja:

— Le monach! Le monache!

Általános mennydörgő élnzés felelt e felkiáltásra.

Egy percz múlva felnyílik az ajtó s hat bandita négy halvány, reszkető apácát huzcol elő, kiket ördögi örömkialtással üdvözölnek.

A gróf széke a falhoz tolatott, s ő nem tudja, miként történt ez? Ő mindent mintegy álomképpül lát és hall s mintegy álomban székehez lánczolja érz magát.

A szegény nők öltönyei egy pillanat alatt rongyokká téptettek, a superior rendre akarja népét utasítani, de az általános veszt zaj elnyomja hangját.

Ekkor úgy tetszik a grófnak, mintha a superior elővenné ama két Küchenreiterféle pisztolyt, melyek az övéhez annyira hasonlítanak: úgy rémlik előtte, mintha két lövest hallana s a fegyvertűz oly közel villanik el orra előtt, hogy szemeit önkénytelenül lecsukja.

Midőn szemeit ismét kinyitja, vért lát ömlelni, két bandita ordítva vajúdik a padlaton, az apácák legszebbike kétségbeesve küzd a superior karjai közt — s végre mitsem lát, szemei újra lezuhnyódnak, úgy tetszik neki, mintha széke és a padlat ingadozna, egyszerre végtül hosszúig esik s mint a holt feke marad.

Midőn a gróf ismét felébredt, már világos nappal volt, szemsít megdörzsölé, megrázá magát, ezzel nyújtzkodott s esodálkozva tekintett maga körül.

Egy fa alatt feküdt ő az erdő szélén. Jobbra felül Nicolisit, balján Pedarát, lábainál Cataniát, s azontúl a messzire nyuló tengert látja.

Azon borzongásból itélve, mely tagjain végig-végig fut, az egész éjt szabad ég alatt töltötte. Agya lány homok volt, bőrdőnje pánája, s az égbolt takarója.

Elejénte mire sem birt visszaemlékezni és sokáig öntudatlanul feküdt, mint olyan ember, ki tetszhalálból ébredt föl.

Végre mégis bírja némileg rendezni gondolatait s eszébe jut Cataniából elutazása, az öszvérhajesír különös figyelmeztetései, a zárdái érkezete, ezivakodása a szakácsossal, azon szives fogadtatás, melyben a benedictinusok generálisa részesíté, a vacsora, a marsalai, az orgia, a dalok, a tűz, az apácák s végre a pisztolylövésék.

Gyorsan maga körül tekint ujólag, s minden pdgyászat maga mellett találja, a bőrdőnt, a tarisznyát, a vadásztáskát. Ez utóbbit rögtön felnyitja, s mindent benne talál, mi abban volt, még a legtipit, dohányzacskót, zsebkendőt, s mi a legkülönösebb, erszényét is, mely most is oly gőnbőllyű- és kövérnek tetszett előtte, a milyen azelőtt volt.

Ezt is rögtön felnyitja, tele volt arannyal s ezennelül még kis levélke is volt benne következő tartalommal:

„Gróf úr!

„Még egyszer bocsánatot esde k ön előtt hogy nem fogadtuk önt nálunk az illő kitüntetéssel, de legkivált, hogy ily udvariatlanul nálunk meg öntől; de egy igen-igen fontos ügy emem s nyájam jmbor bárányait Cefuluba hív.

„Azonban remélem, hogy ön a San-Nicolo-il-vechio zárdát barátságos emlékeiben tartandja, s ha ön valaha még visszajut Rómába, kérje Morosini bíbornokot, hogy minket szegény büntösöket is foglaljon be imádságába.

„Ön minden pdgyászat tökéletes rendben találandja, kivéve ama gyönyörű Küchenreiterféle pisztolyokat, miket oly kedves vendég iránti emlékül magam számára megtartatni kérek.

Don Gaetano

a San-Nicolo-il-vechio superior.“

A gróf gyorsan megszámlálta pénzét; egy egy fillér sem hiányzott abból.

Midőn Nicolisiba érkezett, az egész falut izgalomban, mozgásban találta.

A mult este megtámadott a Clarissazárda, minden ezüstnemű s a négy legszebb apácza elraboltott, a nélkül, hogy tudni lehetne, mi lett belőlük?

Kalauzát itt ismét feltalálta a gróf, öszvérré ült tehát, s midőn megtudta, hogy egy hajó épen most készül elvitorlázni Nápolyba, még azon este a fedezetre szállitá magát s úgy hagyta el Sziciliát, hogy oda bizony többé sohasem megy.

Néhány év múlva kedves lapjában, az Augsburgi Allgemeine Zeitungban azt olvasta, hogy Gaetano, a hires haramia-kapitány, ki a San Nicolo il-vechio zárdát elfoglalta s azt zsíványfészekké változtatta, az angol csapattokkai kétségbeesett viadal után elfogatott s a cataniai nagy örömére, — kiket végre tizenkettel magával elég bátor volt megsarcolni, — végre dicsőségesen felakasztatott.

Eddig van Dumas Sándor úr meséje, s midőn azt mulattatásodra közlöm, édes Blauka nővérem! ezzel csak revangeot adok az a² riatlan francia rejtegyőrönök, ki jogaink megrovídtéséért, midőn irodalmi „apróbb lopkodásain“ rajta kaptott, azt erősíté, hogy az nem tolvajság, hanem csak hódítás. Diplomatiail nyelven lehet, hogy annak hívják.

(Folytatás a következők)

A stílyi pusztán.

Tury Sámuel bátyámnak.

Előttöm nyílt róna, hátam mögött síkság,
Nem látsz halmot rajta;
Égyenes mindenütt, mint a magyar lélek,
Az a régi fája.

Játszi délibábján a szabad mezőnek
Kettőzött a szépség. . . .
Távolról tekintve, legalább is magyar
Ocezámnak vélnéd.

Övig érő kalász hullámzó árnyában
Fakó fűj énekel,
Mintha mondaná, hogy : kit a föld elhagyott,
Az ég nem hagyja el.

Mig ott a sás között mészlik a gölya,
Lépteit számlálva,
Nézz fel a feletted messze elrepülő
Vándormadárkára.

Szabadon repül, mint a gondolat, messze —
Nincs megkötvő szárnya. . . .
Hej, hány milliónak még ennyi sem szabad,
Nem engedi láncza.

Kankalékos kúthoz deléltre hajtja
Csordáját a pásztor,
Védret az enyhítő kútba leeresztí,
Még felhúzza százszor.

Azután haza hajt furulyaszó mellett,
Bénaos a hangja,
Benne viszhangozik az egyszerű népek
Százados bánata.

Most meg abba hagyja. . . „Haj te Csálé, Szöke!
Aldom teremtetet!”
— S ölnös végű botját közibök hajtja
Szélid tériőnek.

Nem esoda, ha búját káromlás követi
A szegény bojtórnak,
Nem esoda, mert szíve mélyen érezi, hogy
Nehéz idők járnak.

. . . . Este a dologból jönnek a munkások
Haza a tanyára,
Otthon várja őket a jó háziasszony
Izes vacsorára.

Itt is egy tanya, és amott is egy tanya,
Távolabb és messzebb. . . .
De mindezek között, meddig belátod, a
„Czifra tanya“ legszebb.

Ebben a határban minden ember imen,
E tanyától számít, —
Innen mondja meg, hogy hány órára esik —
Szolnokott, Apátit.

Im itt vagyok én is, várva várt vendége
A „Czifra tanya“-nak — —
Jól esik lelkemnek rajtatok merengni,
Delibábos árnyak!

Szabadulni vágytam mély unalmából a
Nagyvéri zajnak,
Ide vágytam, ide, hol a kötött lélek
Szabadon szárnyalhat.

Hol ha átölelte minden szépségét a
Kedves magyar földnek —
Nem hiszi, hogy reánk boruljon gyaşzeple
A bús szemfedőnek.

Mózes lángbekraként, mely esodás fénynyelégsz,
Fájó emlékezet!
Jer, lángjaidnál a jelen a jövővel
Fogand barát kezet.

Multunk dicsősége lesz vezértűztünk s a
Szárnyaszegett sasnak
Vjra kínó szárnya, s pillanatai a
Magas égbe hatnak.

És mi élni fogunk, kik eddig nem valánk,
Széttépjük a lánczat,
A pusztán, hogy en, völgyön magyar vityiló lesz,
Barátságos házak.

Nyitva lesz a kapu, mert ősi sajátunk
A vendégszeretet, —
Megosztjuk utolsó falat kenyertünket
Azzal, ki szeretett.

Igyekezní fogunk jó rendben tartani
Az ország szénáját,
Gaztól, pezdorjántól szépen megtisztítjuk,
S éltetjük a hazát!

Biró Imre.

A pávabarlang.

(Dr. B— után LIPCESEY LÁSZLÓ.)

A bretagnei tengerparton fekvő Paimpol város átellenében van egy kis szigetcsoport, mely a „breháti tengerszor“ név alatt ismert. A szigetlakók száma nem rüg többre 1500 fejnél; de e kis nép nevezetes azon kitartásról, melylyel magát a tengerparti lakóktól elkülönböztetni ügyelzik.

A breháti lakó, a normannok utóda, a kik egykor a keleti és északi tenger felől jöttek ide, hogy Rollo királynak vezérlete alatt Franciaország északi partjait meghódítsák, nem nevezi magát francziának, sem bretagneinak, hanem egyszerűen brehátinak. Magasabb és alacsonyabb állásúak — mert még náluk is meg van a rangkülönbség — nem csak hogy nagyobbaknak s kitünőbbeknek tartják magukat a világ minden lakóinál, hanem még az idegenekre is haraggal s megvetéssel néznek. A nők különösen ez előítéletet annyira viszik, miszerint, ha egy nő a szárazföldről hozzajok jön, szolgálatot keresendő, hátat fordítanak neki, s még köszöni tésüket sem viszonzozzák, úgy hogy az idegen nő kénytelen onnan visszatérni. A férfiak már nyájasabbak s leereszkedőbbek az idegenek irányában, mert gyermekesüktől fogva mindnyájan tengerészek. Hanem bármennyire terjedjék is ki utazásuk, visszajönek, nőt hazájukban keresni, s ha az aggkor nyugalomra készíti őket, ösapáikhoz hasonlóan, földieik előítéleteinek pescétörzői lesznek.

A breháti tengerszor áll egy nagy és több apró szigetből, melyeknek nagyobb része jelenleg lakatlan, hanem előbb különféle épületekkel voltak fedve; hogy ezen épületek várak vagy kolostorok voltak-e, nem lehet biztosan meghatározni. Én Brehátot először a Paimpol városán innen fekvő sziklákról láttam. A tenger hajjai, az erős szélről fölkorbaosolva, a kis szigetcsoportot eláradással fenyegette. Még eddig nem hallottam semmit a szigetről, a mi közelebbi megnézésre ingerelt volna, s valószínűleg távoli szemléletével is meglegedtem volna, ha a következő különös körülmények által Brehátba nem vezettem volna.

Egykor Saint-Brieux-ből utaztam postavagysis inkább egy nyomorult társaskocsin, két első ülésel, melyek egy szétszakadozott bőrfüggöny által valának a kocsi többi részétől elkülönözve. A kocsi hátsó részében parasztok voltak nejeikkel, kutyáikkal és szárnyas állataikkal. Az egyik első ülést én foglaltam el. A másik ülésen mellettem egy csinos, ifjú férfi ült, kinek öltözete és viselete azonnal valamely nagy tengeri kereskedelmi tisztet áruít el. Beszédéből kivettem, hogy e tájon ő otthon van. További viszonyairól hallgattam. Midőn a „de Rennes“ szállodánál a kocsiból kiléptünk, szívélyesen kezet szorított velem és eltávozott.

A következő reggel a tengerparton járkáltam, s miután egy jelenetet, mely mindig bántulásra méltó; ugyanis a nagyszerű hullámtömegnek a sziklás parthoz verődését szemléltem — eszembe öltött, hogy a tengerparton már nincs mit tennem, s a hegyen át Saint-Brieux-be visszamehetek.

Gondolatokba mélyedve, épen utnak valék indulandó, midőn tegnapi utitársamat pillantám meg, ki felém sietett. Eleinte azt véltem, hogy ő is a természet látványosságát akarja megnézni, de csakhamar észrevettem zavarát, melylyel bátorságot iparkodott magának szerezni, hogy velem valami dolog felett, a mi az ő személyiségét illeti, beszélhesen. Üdvözelem barátságosabb volt az övénel. Rövid ideig a szép kilátásról s az időről beszéltek; de rögtön e szavakat intézé hozzám, meglehetőns félelemmel :

„Nem akarná ön a mi Brehátunkat meglátogatni?“

„Nem,“ válaszoltam én. „Ön Brehátból való?“

Egy összedölt kunyhó falára ültünk le.

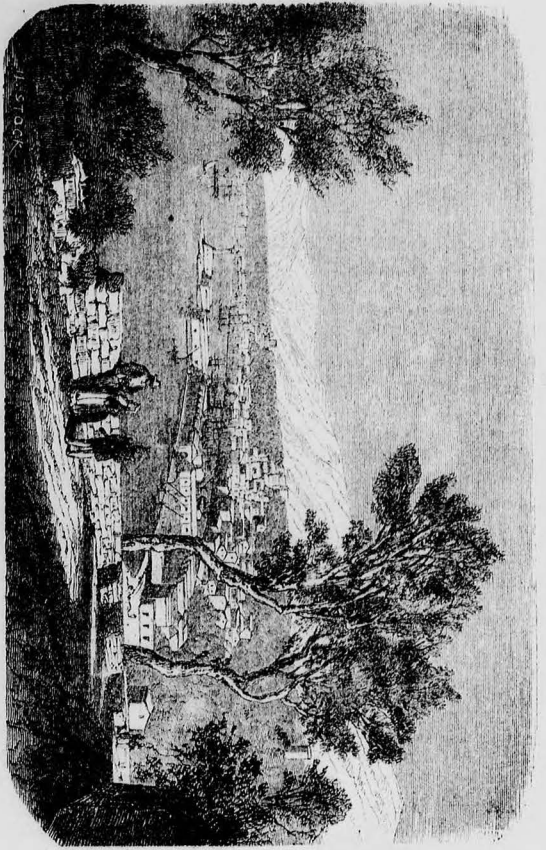
„Igen,“ mondá az ifjú ember, „én Brehátból való vagyok; idegeneknek ugyan kissé vad, de érdemes azt mégis meglátogatni. Minden benszülöttnék épen oly drága az, mintha Görögország virányos szigeteinek egyike volna. Én megkísértem, önt rábeszélni, Brehátot meglátogatni, mert ez az én érdeklomben fekszik. Most épen egy éve, hogy elhagytam. Akkor Nantes-be menék hajómra, a mely Trapezumbra a fekete tengerre volt indulandó. Azóta mindig a középtengeren hajjütünk. — Volt ön rajta?“

Én erre igenlőleg válaszoltam, de egyszersmind mosolyogva hozzá tetém :

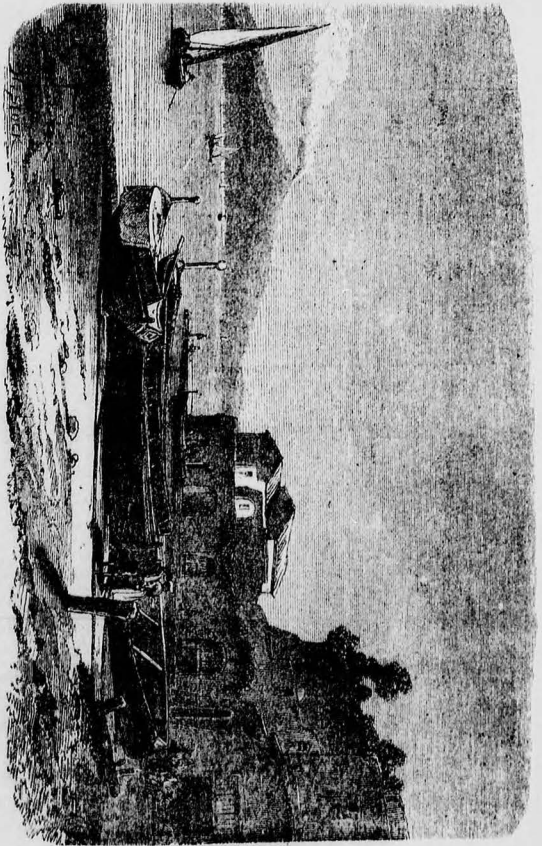
„Ugy látszik, mintha ön hazájához, daczára minden szépségének, aggodalmas érzelmekkel közelednék.“

„Igaza van,“ válaszolá sóhajta. „Én szigetünk egy leányát, névszerint Bosc. . . Madlainet szeretem. Midőn első utazásomból, melyet mint gyermek, mint árva kezdtem meg és mint férfi végeztem be, visszatértem, bámulat és szerelem hatott át, midőn öt először barátinói körében a táncszelvény közliteni láttam. Daczára az illem szabályainak, én mindig csak vele táncoltam, csak ő reá figyeltem s nem vettem semmiből sem a leányok bosszúságát, féltékenységét s csipkedéseit, kik hasonlag jogosultának érezték magukat, egy ifjú breháti tengerész hódolatait elfogadni.“

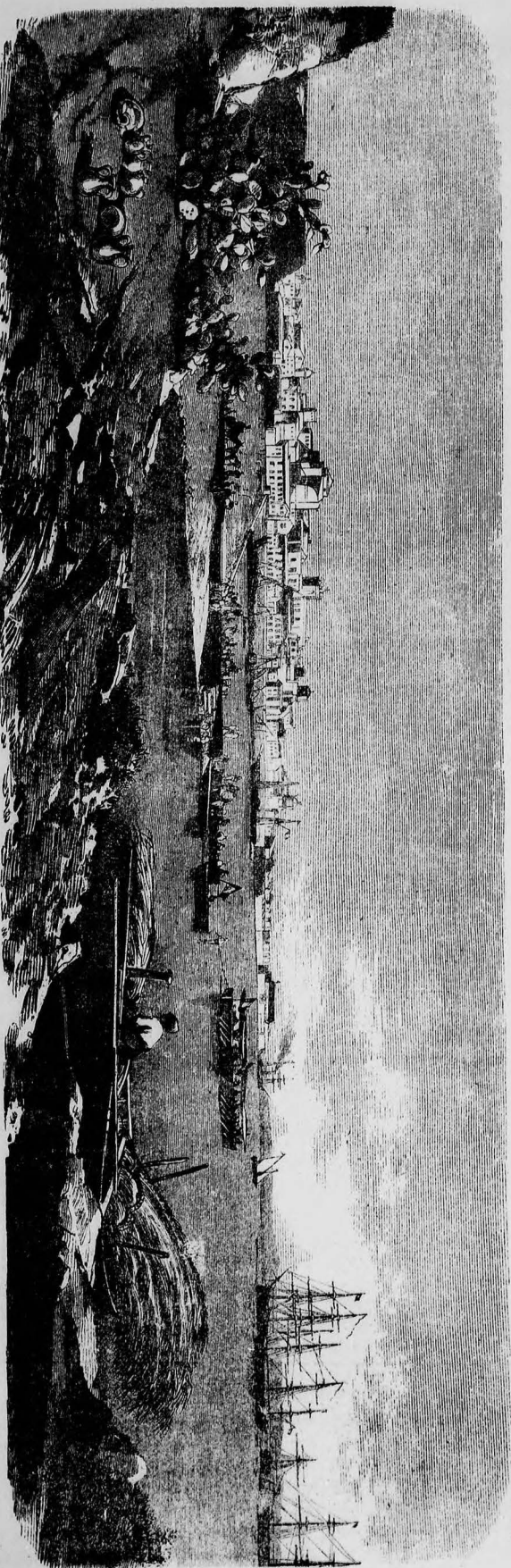
Ifjú barátom e szavaknál öntetszően beszélte fel a haját; én nem állhatam meg mosolygás nélkül ezen civilizált hiúságot s aztán újra hallgattam elbeszélését, miszerint :

CASTELLAMARE.

SORRENTE.

SYRACUSA.

Madelaine atyja a szigeten a leggazdagabb ember, s hogy ő leányát egy szolgálton kivittli öreg admirálnak, a ki ott letelepedett, szánta feleségül.

„Én azonban nem voltam az ember, a ki e végezté kétségbeestem volna.“ mondá Cornic (ez volt neve az ifjú tengerésznek). „Megkértem Madelaine-t. De visszautasítottam, mert nem valék elég gazdag. Én erre azt felelém, miszerint gazdagságot lehet szerezni. A mely férfinak ép tagjai, s erős akarata van, és kinek Madelaine bírása kitűzött célja, az csodákat tehet. Az öreg ember erre beszélt valamit az ígért szentségéről; hanem értésemet adá, hogy leányát egy pár év előtt úgy sem akarja adni, s ha ez idő alatt jó ajánlatot tesz, akkor majd meggondolja magát. Természetesen, egy másik beszélgetésem is volt Madelaine-nel, a ki azt ígérte, hogy ő az öreg admirálhoz addig nem megy férjhez, míg én bírására minden igényemről le nem mondom. Azt gondolhatja, uram, hogy Madelaine egy pillanatig sem habozott a választásban köztem és az öreg tengeri farkas közt, a kinek az a szokása volt, hogy ha Madelaine az udvaron foglatoskodott, vagy a földekre ment, mindig távcsóval kísérte. Én biztosan tudom, hogy ő megtartotta ígretét — de a nő természete gyöngye. Elutazásom óta Brehátból semmi tudósítás nem érkezett hozzám, s most, midőn oly közel vagyok hozzá, felek, átmenni. Paimpolban hasztalan kérdezősködtem a szigeti újdonságok felől. Csak egy öreg asszony mondá, hogy Bose Madelaine Renard urhoz nyolcz vagy tizenégy nap előtt ment férjhez; hanem ez hazugság. Sem ő, sem atyja nem mernék azt tenni, hogy engem így rászedjenek. Uram, én rettentőleg föl vagyok hevülve; nem tudom magam sem, mit tennék; ha ez igaz volna. Mi nem vagyunk Bretagneiak; mi normannok vagyunk, boszuállók, mint a baskok vagy spanyolok. Őn tudja, hogyan bannak ezek az oly szeretővel, a ki őket megcsalja, s a férfival, a ki az ily nő cimborája.“

Az ifjú Cornic fölkel helyéről és sebes léptekkel föl s alá járkált, mi mellett fenyegető mozdulatokat tett Brehát sziget felé. Most már megértém, hogy rám szüksége van — hogy Brehába menjek és ott tudakozódjam, vajjon a hír, mely őt annyira fölingerelte, igaz-e vagy sem. Ő attól félt, hogy ha ő maga menne át, gyilkosságra vetemedhetnék.

Miután utazásomnak a nélkül sem volt kitűzött célja, beleegyezésem nem került nagy rábeszélésbe; utasításait tehát megértve s megígérve, hogy a következő reggel vissza jövök, vele együtt Paimpolba mentem, ott egy bárkát béreltem ki, melyen néhány órai utazás után Brehába érkeztem.

(Folytatása következik.)

Hatarörvidéki juhász.

Egyenlő életmód mellett, még ugyanazon fajbeliciknél is szembeötlő különbséget vehetni észre a hegyi vidék s a síkföld lakói között. Van valami zárt, borongó a hegyi vidék lakója kedélyében, melyet, mintha hegyeiből s korlátozott látókörétől kölcsönözött volna, mi a puszták lakója nyíltság, egyenesség tekintetében oly szép kiegészítő részét képezi a vidék

jellemének. Ha e magas, sötét tekintetű tórszági juhász mellé, egy alföldi juhászt állítanánk, első tekintetre leolvashatók arcukról, nem csak a fajkülönbséget, de a különböző vidék határozott jellegét is. Van azonban, mi mind a kettőben fölismereti az egyenlő életmódot, s az a pásztori élet sajátosságainak, öszhangzó kifejezése. S mindkettő egyenlő szereti a zenét, a nyáját, melyet őriz, s annak hü örét, kutyáját.

Utazás egy vén emberrel.

(Vége.)

Beértünk azon hegykatlanba, hova Rohiesot dugta el a természet, s hova én is az öreget kísértem meggyógyulni. Ő a savanyu vizet itta, velem pedig etette a mérget, azonban a kocsinak is maradt nyelnievalója.

„Lorenz! — mondja a Stajérországból szakadt kocsinak, — aludtak-e a lovak?“

„Igen is aludtak.“

„Nyújtózkodott-e a Junó?“

„Igen is, nyújtózkodott.“ Felel a kocsi, megszokott kerékvágásában.

„Hányszor nyújtózkodott?“

„Háromszor nyújtózkodott.“

„Melyik lábával és hányszor?“

„A hátulós ballábával háromszor, — a jobbik lábával kétszer.“

„Még nem láttam olyan bolond embert, ki az ilyenekre is kíváncsi lett volna, — és napjában tízszer is elkérdezte mindezt, megvizsgálván, hogy a Lorenz nem cserél-e el valamit; de az szánandó hűséggel sorolta el ugyanazt, mit reggel vallott be.“

Egy izben megkértem Lorenzet, hogy nem fél, hogy elvétí a hazugságot; mert hogy igazat mondjon azt nem hiszem.

„Ifiuram! felel a kocsi, — mindennapra mást hazudok, — hétfőre, keddre, stb., meghatározott számaim vannak, és nem tévesztem el. Megszántam az öreget, rösteltem, hogy egy bamba stajér kocsi kifogjon rajt, — föltárgadtam az öreget, hogy egy hétre előre megmondom, mikor és mely napon melyik lábával és mennyit rug a Junó.“

Az öreg duhögött; de fogadott — és elveszté.

„Honnét tudta meg, hogy ez a gazember mit és mennyit hazud?“

„Az az én gondom, — felelök mogorván, — elégedjék meg azzal, hogy nem hagyom bolondlá tenni.“

Valamelyest szelidebb lett az öreg, s ezen naptól fogva ebédre és vacsorára fölmentett társaságától, és a három vendégül közöl mehettem oda, hova akartam, csak oda nem, a hol ő evett. Az igaz, hogy épen oda nem mentem volna.

Azon időben Rohiesban bámulandó olecsón ebédeltünk. Az öreg az 1-ső szám alatt evett, fél egykor, csupa öregemberekkel huszonöt garasért öt tál ételt. Én a 3-ik szám alatt ettem fiatal emberekkel, huszonöt garasért hat tál ételt.

„No, hol tetszik jobban, az 1-ső vagy a 3-ik szám alatt.“

„A 3-ik szám alatt jobb minden.“

„Az bolond beszéd, — dörmög az öreg, ugyanazon árért öt tál és hat tál, — az kü-

lönbség, — maguknál meg czifraságok is vannak az asztalon, — miképen nyerhetne a vendéglős, ha ételei rosszabbak nem volnának.“

Nem vitáztam vele, hadd legyen igaz, — különben meg kellett volna szökniöm.

Rohiesban abban az időben sok magyar volt, kiket legkönnyebben megismert az ember a kunnál, mert midőn az erős vizet lenyelték, mindig mondtak valamit magyarul, a mit ide le nem lehet írni.

Rohiesban megutáltam az irtóztató rendet, — ott megszűnik az ember ember lenni, — hanem objectum lesz, melynek sora van, — sorban fürdik, sorban eszik, sorban szállásolják, és annyira megtitálják, hogy utóbb fél az ember sok borralvól adni; mert még hercegnekné mondják. Mennyivel több őszinteség van az alföldi akármelyik csárdájában, hol a pipázó gazda „hallja az ur“-nak mond akárkit is, és mikor azt kérdi az egyik kényes vendég:

„Tudja-e, hogy hívnak engem?“

„Tudja az ördög.“

„Nagy ur vagyok ám én.“

„Banja az ördög!“

Négy héti keserves kin után elszabadultam az öreg mellől Cillibe, hol vidám társasággal töltöttem néhány napot. A városban van egy szentegyház, melyben a cillei család több tagjának koponyája tartatik a fölöttár háta mögött. A mutogató gépileg lemorzsolá mondókáját, s midőn Cillei Ulrikhoz ért, föltartá a koponyát, melynek bal oldalán látszik a vágás. „Die Raubern Ungarn!...“ kezd a stajér a magyarzatot, — mire mi megköszöntük a szivesseget, és kevés borralvól adva tovább mentünk. A stajert nem akartam figyelmeztetés nélkül hagyni, azért egy huszast mutaték neki:

„Atyafi! ez ezüsthuszast magának szántam, de magyar embertől talán el sem veszi.“

Az atyafi elhalaványult, — és addig könyörgött, míg neki adtam a huszast.

Bizony mondom néktek, sokat elkoldultak már tőlünk!

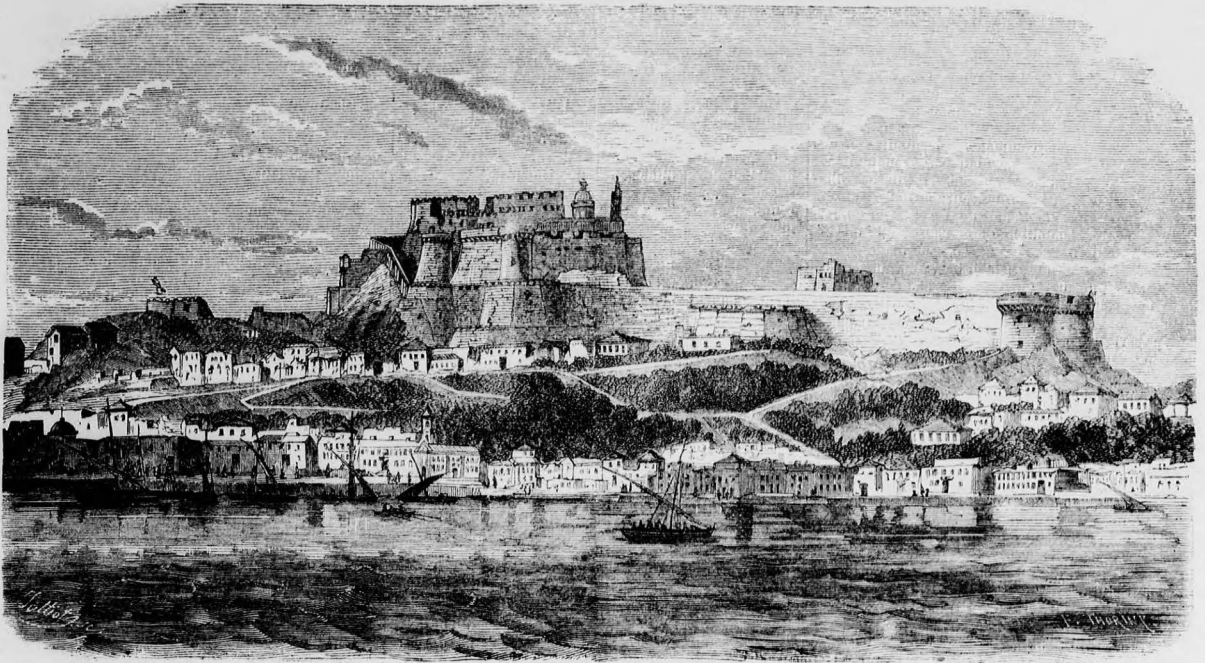
Cilliből Tufferbe rándultunk, hol még a rómaiak idejéből meleg fürdők vannak. Nagyon parányi hely, de csinos, valamint a vidék is, míg az ember nem követezik. Itt kezdődik a golyvásság, és megértök, hogy a lakók nevetve mutattak ránk, hogy mi golyvatlanok vagyunk.

Néhány nap múlva visszamentem Rohiesba, hol az öreget ölte az ulalom; mert senki sem voszekedhetett. A mit utközben dicőretre méltó láttam, elmondám neki, s ő mindent gyálazott. Szerencsére nem volt pénzem, különben Stajérországból feleltem volna, mi rá nézve nagyon alkalmatlan lehetett volna; mert Lorenz is azt mondta, hogy ő is megszökik. Majd meglátjuk alább, hogy Lorencz szavatartó ember volt.

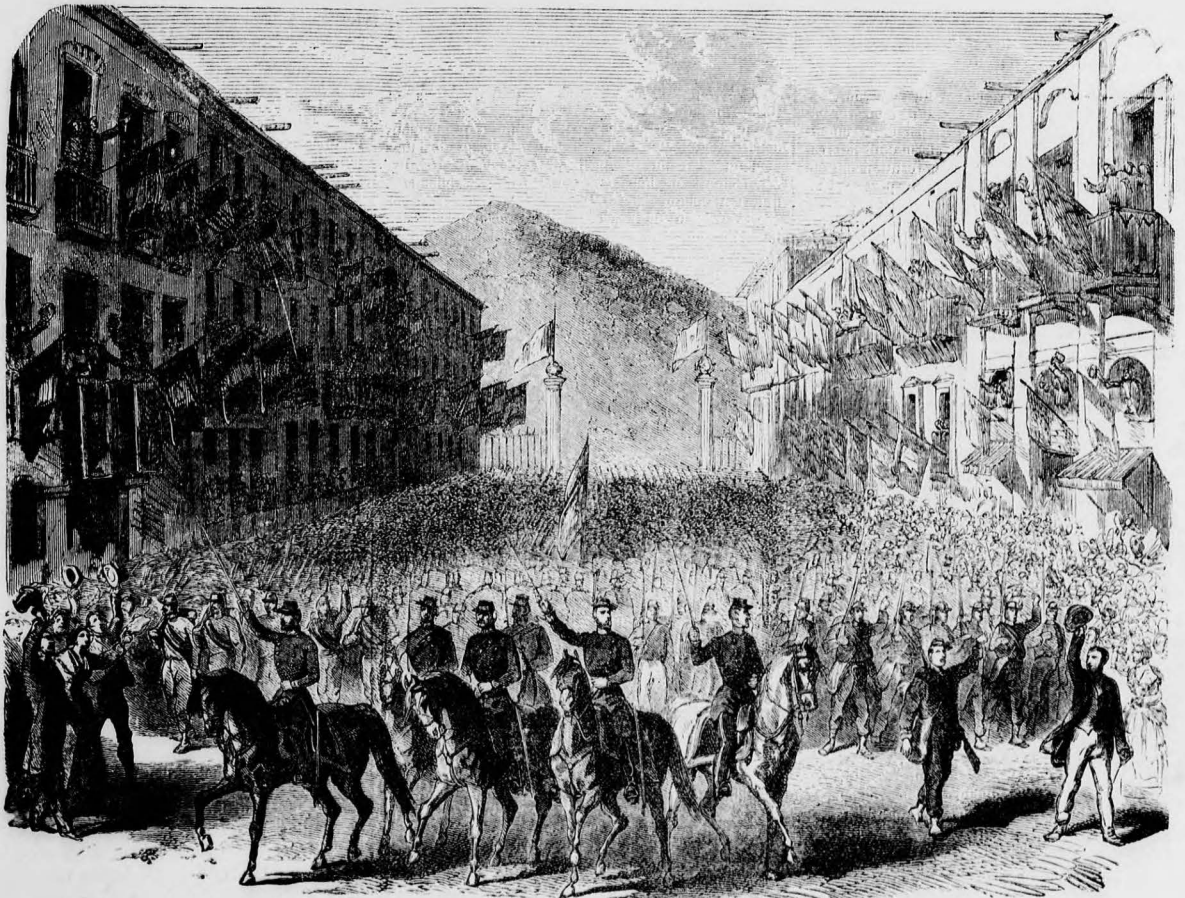
Grécz felé indulánk, s elmentünk Marburgba, hol a venglőben az ágyak egymás mellé voltak téve. Én is megijedtem, meg az öreg is megelégedett, s midőn e különös szokás miatt a szobalányt korholta, a lány elég bátran mondá:

„Talan nem harapósak önök, hogy egy félnek egymás mellett feküdni?“

Kicsinyben mult, hogy ki nem vakkau-

Milazzo városának s erődjének látképe.

Medici tábornok s a sicíliai csapatok bevonulása Messinába.

Határörvidéki juhász.

tám, hogy én ugyan nem harapok, de annál inkább félek az öregtől.

A leány később megkérdezé, hogy mi nemzetbeliek vagyunk? s minthogy magyar szót még nem hallott, nagyon kért, beszélgetnénk az ő kedvéért.

„No, most mindjárt harap az öreg! Gondolám magamban; mert az öreg másoknak épen nem akart szolgálni; de, nagy csudálkozásomra, az öreg olyan nyájás lón, minő még soha sem volt, és majdnem félóráig tréfált velem szakadatlan, hogy a leánynak kedvét találja.

„Mégis használt az a rochisi fürdő, domine spectabilis! — mondám az öregnek, — még ilyen jó kedvét nem láttam!

„Csak nem hiszi, hogy ezért a sváb lányért változott meg a kedvem?“

„Dehogy hiszem, — ha hinném, akkor azt is merném állítani, hogy a májbetegségről és rászkórról többet használ a marburgi szobalány, mint a rochisi fürdő.“

Égész Grécziát hallgatott az öreg boszúságában. Lórenz Gréczen másodszer mondá, hogy megszökik, és én féltem, hogy harmadszer már nem is mondja. Gréczen megneztük a régiség- és képtárt, a Johanneumot, a a várát és vidéket és minden czukrász-boltot. Az öreg persze nem evett, — én voltam az áldozat, és már délelőtt benyelettem velem négy adag fagyaltat. Ilyen a bolond ember bőkezűsége, épen úgy ítódom tőle, mintha valaki tében nyársba huzatna, hogy a tűz körül forgasson megmelegítés végett.

Gréczet is odahagytuk. Somereinban hálunk meg, kiadván az öreg Lórenznek a parancsot, hogy öt órák fölkeltsen, hatkor pedig indulunk. Öt óra után elmult egy negyed is, figyelmeztetem az öreget.

„Mi köze hozzá, az a Lórenz dolga!“

Befordultam a falnak, tovább aludtam egész hat óráig; de már ekkor tudtam, hogy Lórenzzel csak akkor találkozunk, mikor szent Mihály trombitája ébreszt bennünket:

„Domine spectabilis — mondám, ha még ugy haragszik is; de hat óra van!“

„Menjen le, verje meg a gazembert.“

Lementem, Lórenz minden szerszámot egy csomóba rakott, fölül a kőpönyegét és vakarót, — mit ugy tekinték, mint névjegvét mely a bucsuzást jelenté.

„Semmi kétség! — mondám az öregnek, — Lórenz megszökött.“

„Tyh!!!... vakarózzék az öreg, — most már hazáig magammal kell hajtani a lovakat. (Eddig is mindig maga hajtotta.)

Harmadnapra lakhelyünkre értünk, becsöngették, a szakácsné kiugrott.

„Hát a férfiscelédek hol vannak?“

„Tekintetes uram, — mondja a nő ijedten, — a kocsis megszökött, a tehenes pedig beállt katonának.“

Azt hittem, hogy az öreg mindjárt meghal; csalódtam, még azután tíz esztendeig élt, — most a más világban van, de még most is ugy félek tőle, ha tudnám, hogy a mennyországban van, — nem tudom, hogy biztatás nélkül bemennék-e hozzá?

Vas Gereben.

A virágok történetéből.

A szegfű.

(Vége)

Hogy először is különös elismeréssel szól a lüttihi homoki-szegfőről (double dwarf carnation of Liege) rövid száraival. Belgiumban találhatók az őriásszegfűk, bokra hat-hét láb magas, melyekből ott egész lugosok láthatók. Az eddigi adatokból világos, hogy a most korszakot képező homoki szegfű a 19. század előtt még ismeretlen volt, s hogy ezt először is gondos ápolás Belgiumban honosítá meg, s már ma a Veldre és Weny partjain (folyók Verviers és Spa mellett) egészen otthonos.

Hogy mily érdekellet művelték e kedves virágot századokon át, kiteszik az ennek művelését tárgyazo számos értekezetből. A régi angol kertiközlönyök a vlámi és a cseh szegfűt még csak föl sem említik; nem említik a hollandi iratok sem; ellenben a francziák magasan kiemelték és Ponzart báró „Monographie du genre oseille“ művében az elsőről bőven értekezik; a többek közt mondja: „a valódi vlámi szegfű ritkaság; legjobban megismerhetni ezt alapszine tisztaságáról, virága alakjáról, melylyel a szegfűk közt egybehasonlítható nincs; kerek virágleveléről, mely hosszában három színt járják; s ez jellemzi szépségét.“

Ragonal-Gedefroy, anteuili műkértész a szegfűművelésről értekezetében az „angol szegfű“ nevezet csak önkényesen állítja s az angoloktól „picorees“-nek nevezett szegfű újabb elnevezésének vallja; a lungyel vagyis ábránd-szegfűt a belgiek „cseh-szegfűnek“ az angolok „bizarr“-nak nevezik; e meghonosult ábrándos szegfű a historiai kutatások szerint a törzsszegfű, — a szegfűk Ádámja; s a vlámi szegfű ennek csak fajtata. Ponzart humorosan huzott párvonalat két virág közt; átmegy ugyan is a társadalmi életre, s megjelölést teszi: „Ti a feleséget barátotoknak nevezitek, szegfűnek vetélytársnőjét; a vlámi ez angyaltermétű, nemes növésű varázspillantással; az ábránd-szegfű a kendőző grisetto, a koldus barátnöje, a kalmár társnöje. Beesüljétek azt többre bár, de kérlek benneteket, esodalkozástokat tartátok meg saját magatoknak, mert a vlámi szegfű ugy áll az ábránd-szegfűhöz, mint a nő társalkodónőjához.“ Ez igen sajtáságos hasonlat Bussières János atya esodállatos gondolataira emlékeztet, ki az egész világtörténetet egy virágágyhoz, s az abban előforduló eseményeket egyes virágokhoz hasonlítja. Azon értelmetlenség, mit ezzel előidézett, revetséget szült; így látja a kegyes atya a szennynélküli József hálókabátját egy szépen virágzó sárgapiros tulipánban; Cyrus tetteit a narcissban, míg a napvirágban Nagy Constantin korát látja örökítve, mely dicsősége és fénye daczára is mint a napvirág alatt helyen áll, mely mint a jó atya véle, a keletrómai birodalomnak a császár halála után történt hanyatlását jelképezi.

Mi történetileg sok oldalról nevezetes szegfűnköt illeti, ezek művelésére Belgiumban évről évre jelentékenyebb versenydíjak tűzettek ki. Az 1850-ik évben a verviersi société horticole et agricole-ban történt kiállításban, L'Enfant et comp. háza, mely homoki szegfűt Amerikába s Angliába évek óta szállítja kereskedésbe, a legszebb, a legkecsesebb példányokat állítá ki. Angliában 1200-ban ültettek homoki szegfűket. Volt bokor, mely 160 — 180 virágot hajtott, s mint valami természeti csodákat bámulták az emberek. A rendezet bokrot 2 frankkal; a szár virágot 6 és 8 frankkal fizették, miután ily bokornak legalább is 3 évi művelés kellett.

Emerlon Izsák, a híres angol virágkdevelő a cifra kankalin, szíronták, szegfűk s más eféle virágok műveléséről szóló értekezetében ló-, tehén-, tyuktrágya, sárga agyagföld és czukorhabból készített vogytéket ajánl, mely a szerint, mint a virágot világosabb vagy sötétebbnek akarják, vegyítendő össze. Gedefroy Ragonet agyaggal és finom homokkal vegyített jó földet ajánl, $\frac{1}{4}$ trágyafölddel; Ponsart báró a vakandoktól felturt földet agyaggal vegyítve s éveken át eső, harmat s napfénynek kitéve, valamennyinek elébe teszi. Verviersben, ugy szünte Aachenben is a kalló földet tartják legalcalmasabbnak; ez hasonlít az agyagos angol földnekhez, melyekben a szegfűk oly jelesül tenyésznek.

Számosan igen számosan tették azon ajánlatot már, hogy a vasuti állomásoknál állandó szegfűkiállítás kellene rendezni; hogy az utazók e dicső illata s színével a szemnek oly kedves virágban gyönyörködhesseken.

A szegfű Németországban is kedvelt virág s illatjárt nagyra becsülik, azonban koránt sincs oly mélyen összefonódva a népszokással. A virágnyelvben különböző jelentéssel bír. Sokan a barátság jelvényének tekinték, mert színével hervadásáig hű maradt; egy pár vers mondja:

Szegfű, színed ne a előbb változhat, mint-ha lehassz.

Igy vagy örök képe, a hű baráti színek.

Egy más jelentése szerint a hiúságnak s a testi szépségnek lenne jelképe. Göthe, virágnyelvben kérdi: szegfűk, elhervadjak-e én? minden épen csak az eszményileg szép hangulyozza. Más német költők sokkal inkább kellemes illatában, mint külső kecsében vélik e nemes virág becsét feltalálhatni. Annyi bizonyos, hogy az e virágból felszálló illat a keletieknél a myrrhával egy rangban állott, s ma is felette nagyra becsültetik.

Manniti keleti utazásaiban beszéli, hogy vannak népek, hol a leányok a két orrlyuk egyikébe még egy lyukat fúrnak, s abba szegfűt tesznek, azt hívén, hogy ez mellőzhetlen.

Mi pedig azt hisszük, hogy ez sokkal szebb egy napolyi nő keblén, vagy egy veriersi polgárleány ujjai közt, midőn templomba mennek, — mint az Insulanernők azon barbar izlése. (Mond a német író.)

Elvégre is: chachun a son goút, (kinek kinek me van a maga izlése).

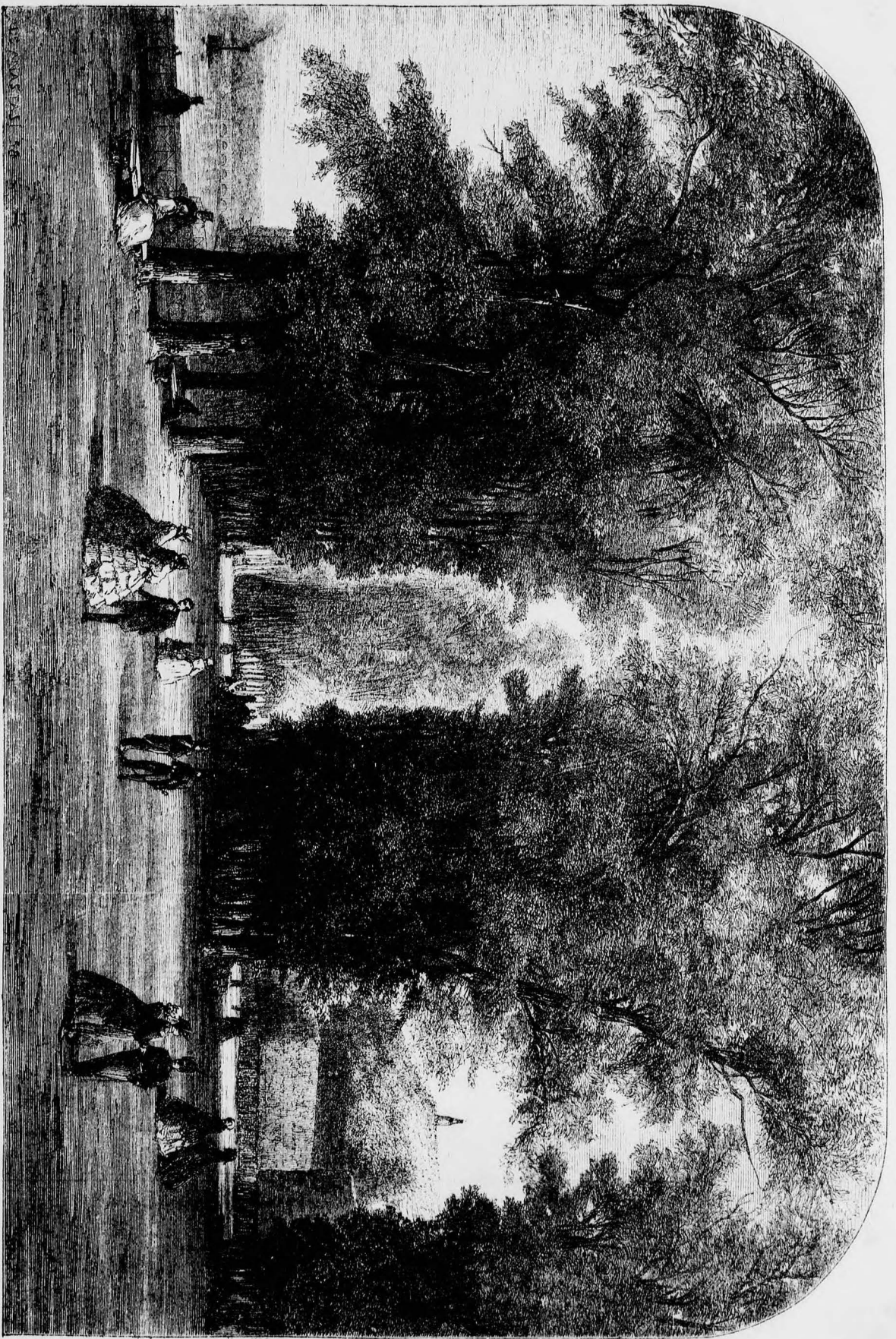
közli: B—ó. I—e.

Igazmondások.

— A tisztelet érzésének magasztos és tisztító ereje van. A ki azt, a mi jobb és fölötte áll, ismerni és becsülni tudja, a jobbulásnak utján van. Saját csekélységünk érzetében fekszik a nagyság esirája.

— Az élet fáradalmait tanitanak meg csupán minket az élet javait becsülni.

— Elleneinkről csak akkor beszélhetünk, ha jót beszélhetünk róluk.

SANT-CLOUT

— Saját hibáinkat elismerni, midőn figyelmetvetve vagyunk rájuk, szerénység, barátságunk fölfedezni, nyíltszívűség, bizalom, önmagunknak szemrehányás, alázatosság, s az egész világ előtt kitálatni, dőlytőesség.

— Mielőtt vágnál valamely tárgynak birtokába jutni, vigyázd meg, vajjon a ki azt bírja, boldog-e.

— A remény, a békés remény, a mely szeméinket a bizonytalan jövőre szokta lelánczolni, igen gyakran lábbal tapossa jelen boldogságunkat, s majdnem oly zsarnok, mint maga a kétségbeesés.

Legkönyebb a jó nemesszívű embereket rászéni, mert ők másokat önmaguk szerint ítélnek.

Gyakran csak a remények teszik ki az emberi szív minden boldogságát; de fontos dolgoknál úgy kell tenni, mintha nem is lenne a világban.

Egészség és szerencse elvonják pártfogókat az olyanoktól, a kik visszaélnék velük.

Aphorismák.

A nők első szenvedélyekben, kedvesökben a szerelem istenét látják, következőkben a szerelem istenében látják kedvesöket.

— Ha a leányok és nők fiatalok, lesütik szeméiket s úgy udvaroltatnak magoknak; ha pedig öregek, felemelt fővel, irigyen nézik, mint udvarolnak másoknak.

— A házasság merészség s sokban hasonlít a tánczok választásához az álarcos háiban. Azt hiszi, hogy Psyche szárnyait ölelte, pedig bőregér szárnyát fogta meg; tündérek képzeli a választottat, pedig boszorkány.

— A nők kivétel nélkül, ifjak, vének — egyedül és mindig csak hódításra gondolnak. Azért áll egyik félnapig a tükrök előtt, hogy fejékét rendezze, a más k, hogy a kacsiintásokban gyakorolja magát. Azonban a férfiak sem különbek a nőknél. Így p. o. az öreg ember mindenre képes, csakhogy feleleveníthessék kihalt reményeit s kész a legújabb divat bálványozója lenni, s miért? Mert tetszeni akar.

— A szép ember mindig kedvesen látott vendég a nőknél; jelenléte szívök mélyéig tüzei őket, s kik tün iránta hűdeknek látszarak lenni, titokban azok égnek leglángolóbban.

— A nőket, mint a tüzet, csak távolról kell nézni; a legszebbek és legokosabbak mindig is a legveszélyesebbek; ezért az ovatos férfi őrizkedni fog jó tulajdonaik kitanulmányozásától. A szorgalmatos, mint a rest, az ifju mint az öreg csak saját vesztét lel fel közelében; és ha elbájolta őket a tulvilági szép, az ifju ábrándos lesz, az öreg az ifjuság dőre-segibe esik s a legokosabb is elveszti fejét.

— Szerelm nélkül az egész természet elveszne. Ez a világnak lelke, az egyetlen őshangja. A férfi, születésével legyőzhetlen vonzalmat nyert a szépem iránt s a nők iránti gyöngédsége jelen s jövő szerencséjének záloga. Miért kelljen elpirulni tehát, ha az embernek érző szive van?

— Amor és Hymen két nagy birodalom felett uralkodik, melyeket egymástól hegylánczolat választ el: délre Amor országa, meleg égálj; éjszakra Hymen birodalma: mindig hideg; délre: sok napfény s tarka virágok; éjszakra: sok éji harmat s elszáradt gyümölcs. Sokan mégis annyira vágnak Hymen országába bejuthatni, honnan a kijövetel többé lehetlen!

— A nő, kinek szemérme nincs, hasonlít a fellegtelen naphoz. Minket ő sérti a szemet.

— A kaczer tetszeni akar; ki tetszeni akar, az könnyen megadja magát. Ki merész rohamra bátor, az győz.

— A szépség, szellem nélkül: horog, háló nélkül. Magához vonja a szerelmeseket, de nem keríti be.

— Minél féltékenyebb első lépésénél a leány, annál bátrabb lesz a másodiknál.

— Képzelő erő nélkül a szerelem elveszti minden varázsát. Édes képekkel tölti be a szívet, a főt.

— A leghatalmasabb uralkodó uralma nem becstelendő annyira, mint egy szeretőre méltó nő. Míg az első gyakran esetlegeség által jutott a kormányhoz s mások segítségével uralkodik, az utóbbi bájai mindenható szépségével uralg.

Mulattató.

— Mondja meg ön kedves barátom, véleménye szerint meddig élhet az ember agyvelő nélkül? kérdé a tanár.

— Azt tisztelt tanár ur tudja legjobban, — felelt szerényen az orvosjelölt.

— Ugy-e papa, veszsz nekem ám egy szürkét? kérdé a kis fiu apját.

— Ne bosszants mindig azzal a szürkével! — rivallt rá az apja, „nincs nekem amyi pénzem, hogy neked lovat vehessek. Vedd elő könyvedet, tanul szorgalmatosan, hogy ember lehessen belőled, akkor aztán magad kereshetsz arra valót, hogy lovat s kocsi vehess!”

— Na, hiszen papa, akkor te se sokat tanultál!

— Ön oly rozslat néz ki X. ur! mi baja? beteg ön?

— Nem, joggyakarnok vagyok.

Divatos miveltség. „Te, ismered ezt a dámát, a ki most erre ment?”

— Igen, egy földbiratos leánya.

Mivel e? nem tudod?

— Ó igen, van nyolczvanezer forintja, s négyszáz köblös földje!

Kétértelmű. Jelentés. Lehetlen legőszintebb elismerésemet nyilvánítani tettes N. N. orvos urnak, kinek na született gyermekem életét köszönheti.

N. N.

— No nézd csak barátom, N. tegnap engemet egy fényes társaságban összeszamarazott! Ezt nem hagyhatom; ezért elégtételt kívánok!

— De lásd barátom! tudod, hogy ő részeg volt s így nem veheted tőle rosz néven.

— Már megengedj édes barátom, de hogy egy részeg oly józanul, oly okosan beszélne, mint ő ezt tevő, az lehetetlen!

Tóth Feri ismeretes volt élceiről.

Igy szólítá meg a többek közt egy izben Józsa György, számos fiatalág jelenlétében: Feri te! mondj olyan bolondot, a minél már bolondtabbat nem tudsz mondani.

„Józsa Gyuri!” felélt egykedvűleg Tóth.

— Mai számunkban közölt képeinkre vonatkozólag kevés megjegyzendők van. A szicíliai eseményeket mult számainkban már érintettük s mai számunkban közölt képeink, csak további illusztrációknak; Milazzo városa s erődje, Castellamare, Sorrente, Syrakusa (18,800 lakossal, egyike Szicília legrégebb városainak) mind megannyi érdekes pontok, melyek hű rajza, daczára annak, hogy a politikai események folyama már is Nápoly felé vonja a figyelmet, bizonyára érdekelni fogja olvasóinkat.

— Saint Cloud, császári kéjlak Páris közelében, III-ik Napoleon kedvenc mulatóhelye.

— Medici tábornok s a szicíliai csapatok bevonulása Messinába, ezimű képiünk azon lelkesült fogadtatást ábrázolja, melylyel a milazzói hősöket fogadták Messina labói.

Kulönfélék.

— Uj találmány, mely szépeinknek kétségkívül tetszeni fog. Nürnberg és Fürth között egy kis gyárhelységben oly tükröket készítenek, melyeknél a kenesőlemez helyett ezüstöt használnak. E tükrök hasonlíthatlanul tisztábbak, élesebbek s szebbek mint az eddigiek, de mind a mellett ezek is a szépet mutatják szépek!

— Oroszország népsége. A krimiai háboru után a czár népszámlálást rendelt. Ez most befejeztetett, s eredménye következő: Az összes lakosság 68,931,728 lélek és pedig 33,655,824 férfi, és 35,275,904 nő. A polgárok, parasztok, s jobbágyok száma 53,426,216, miből 21 millió egyedül a nemesség tulajdona. Sibiria s a nomad népség mintegy 4 milliót számlál. A nemesség s egyéb kiváltságos osztályok összesen 900 ezer lelket számlálnak.

— Az angol nők családí előnyehez tartozik a termékenység is. A „Lanzette” egy londoni orvosi lap, kimutatása szerint, a mult évben Angliában naponként 2000 gyermek, tehát összesen 796,190 született, — ezek közül azonban a halál egyremásra naponkiut 1300-at ragadott el. a szaporodás tehát naponkiut csak 700 gyermekre tehető.

— A németekről egy francia író Claudin nem a leghizelgőbben ír, azt mondja a többek közt: hogy Németország a bonyolódottság hazája; ott minden össze van bonyolódva, a pénzlab, az írás, az ajtózárok és házszámok. Számító táblácska nélkül a német egy 20 frankos pénzarabot sem tud forintpénzre kiszámítani. Az is nevezetes, — hogy Németországban némely helyütt nem lepedőkön, hanem asztalkendőkön alsznak az emberek, másutt ellenben nem asztalkendőköt, hanem lepedőköt tesznek a tányérra. Claudin ur a német nyelvet iszonyatosan találja s azt írja róla, hogy a németek úgy vannak,

mintha mindegyik elnyelt volna egy egész ábécét, és emésztetlenségben szenvedne e miatt; a németek — csak mássalhangzókat hallatnak, s a magánhangzókat magukban tartják.

Milyen lárna volna Párisban, ha valamely német író hasonlókat merne írni a francziák gyengeségeiről!

Vegyes hírek.

+ Szent István napját Buda-Pest, e nagy nemzeti ünnepélyhez méltóan ünnepelte meg. Az ünnep előestéjén Pestnek több háza díszesen ki volt világítva, s az ablakokon látható zászlók hirdették a másnapi ünnepet. Megható volt látni a megszámlálhatlan néptömeget, mint járt végig Pest utcáin a legnagyobb rendben és eszűben, melyet csak néha néha egy esinosabban kidíszített ház elött hatalmas élfennel szakított félbe. A dunagőzhajózó társaság is kitért magáért, a mennyiben a dunaparton levő helyiségeit pompásan földíszítette. — Másnap az istenítisztelethez annyi nép özőnlött, mennyi csak a budai várba belefért, az elindulás a program szerint történt, azonban a körmenetnél ettől eltértek, nem lehetvén e tömördek nép közt ez osztályzati rendet föntartani. A herczeg Primás után közvetlenül Benedek ő excellenciája következett, utána katonaság; ezután egy kis távolságra jött a nemzet. És ezt méltán mondhatni, mert e menetben az egész ország minden vidéke volt képviselve. Az isteni szolgálat után a herczeg Primást lakására kísérték, huszárjait a bakról leszállították, s helyettök 3 egyén állott oda, kettő kivont karddal a szélén, középen a nemzeti zászlóval. Haza érve a mélyen tisztelt egyházfő, az erkélyre kijövén, néhány szót mondott az oda gyülekezett néphez, mely után ez a legnagyobb rendben szétszórt. Délben 300 terítőkű ebéd volt az István főherczeghez szállodában, hol több lelkes felkészüntés is történt, közte egy angolé voná magára az általános figyelmet, melyet Andrassy Gyula gróf tolmácsolat magyar nyelven. Délután a városligetbe tódult a nép, s ekkor látszott, hogy lehet Pesten oly ünnep, melyen a városliget oly kicsiny, hogy az oda sereglegő népet befogadni nem képes. Az egész ünnepélyt a legnagyobb rend jellemz.

+ Ma augusztus 26-án fog Palotán a dinnyeünnep a kiállított dinnyék megbírlásával, magyaros ozsonnával és estivigalommal megtartatni. — Résztvehet minden társulati tag és azok meghívott vendégei személyenkint 2 fr. — családok 6 fr fizetés mellett. Jegyek a m. kertészeti társulat csarnokában augusztus 23-ig adatnak ki, későbbi bejelentés el nem fogadható. Közlekedés a vasutal: Pestől Palotára délután 4 — esti 6 $\frac{1}{2}$ — 9 $\frac{1}{4}$ órákor. — Palotáról Pestre esti 8 $\frac{1}{2}$ — éji 11 $\frac{1}{2}$ — reggeli 4 $\frac{1}{4}$ órákor.

+ Strauss, az ismert bécsi karnagy nótáján nem úgy tánczolnak az oroszok, mint ő szeretné. Pawlowskban egy általa rendezett álarozos bál alkalmával, mivel a rendezést igen silánynak találták, mindent összetörttek a bálteremben.

+ A debreczeni „Kazinczy alapítvány,” mely a multévi „Kazinczy ünnepély”

alkalmával gyűlt össze s 267 aranyból áll, s a főiskolai növendékkifuság körében, irodalmi művek jutalmazására fordítandó — már gyűmölcsözni kezd. Több rendbeli pályafeladatok vannak kitűzve, a pályadíjak októberben fognak kiosztatni.

+ A szerbek és törökök közt Belgrádon történt verekedésnek, egyik különös oka az volt, hogy egy kőtéltánczosnő a mint saltomortaleit mutogatva a közönség előtt, egy töröknek passiója jött a kötelet elvágni — mit nem engedtek, miből aztán verekedés támadt.

+ Katona Józsefnek, a „Bank-bán” szerzőjének síremléke, mely hazai szobrászunk Dunaiszky műhelyében készült, jövő évi ápril 16-án, mint a költő halála napján fog nagy ünnepélylyel fölláttatni a kecskeméti temetőben.

+ Arany János a Kisfaludy társaság igazgatójaul megválasztatván, Pestre jó lakni, s mint több lap írja, egy új szépirodalmi lapot fog szerkeszteni.

+ Kovács Endre dalszerző s nemz. színházi tag többször említett hangverseny közébjött akadályok miatt nem a nemz. muzeumban, hanem az Európa szálloda teremében fog f. hó 26-án d. u. 7 $\frac{1}{2}$ órákor megtartatni. A bevétel egy része a nemz. muzeumot, egy része a nemz. színház nyugdíjintézetét illetendi.

+ Már Gőmörmyének is van rendes könyvkereskedése és köleskönyvtára. Fraenkel és Fridman nyitották Rima-Szombatban. A vállalathoz mind a vállalkozóknak, mind a gőmőri s közelvidéki közönségnek, mind pedig a kiadóknak és íróknak is csak szerencsét kívánhatunk.

+ Sárközy Ferenc zenekara Münchenben a legnagyobb részvétel és tetszést aratja; a jó bajorok nem győznek a Rákóczyval és a csárdásokkal betelni.

+ Reményi Pesten van. Lugoson meg nem tarthatta a 18-án kitűzött hangversenyt; 19-én roppant hatással játszott Temesvárt s másnap ezüst serleggel tisztelték meg. De ugyanez nap el is kellett hagynia Temesvárt.

+ Egan János, Pesten lakó angol és neje, leánynevelőintézetet állítanak föl Pesten, melyben a növendékek mindenk fölött gyakorlati irányban fognak vezetetni. A magyar nyelven kívül oktatást nyerneik itt a növendékek a német, angol s francia nyelvekben is.

+ A pesti műegylet e havi tárlata igen érdekes, s pedig annál inkább, mert most vannak kiállítva azon képek is, melyek a horvátok javára történendő kisorsolásra pályáznak. E czélből kilencz kép állítottat ki, melyek közül Ligeti Antal „Girgenti”-je (500 ft), Kiss Bálint „Jelenet Nagy Lajos életéből” (500 ft), Lotz Károly „Puszai ménese” (500 ft) s Than Mór „Csák Máté életéből” (500 ft) című képei igen érdekesek. Egy horvát festés, Case János is pályázik két képpel Zágrárból.

+ A magyar kalapok Párisban anynyira divatba jöttek, hogy már az Aug. Allg. is elismeri, hogy a leggazdagabb s legbefolyásosabb társadalmi körökhöz tartozó urak és

delnök is viselik. Az Allg. azonban rangjához illőn, még folyvást czopót visel.

+ Dr. Batizfalvi király-utczában levő orthopaediai intézetét legnagyobbitani szándékozik. E körülmény eléggé mutatja az intézet virágzását, valamint arra is alkalmas nyujt, hogy azt a közönség figyelmébe újból ajánlhassuk.

+ Szent István ünnepén mily élenkség uralgott Buda-Pesten, mutatja azon körülmény, hogy a Sz.-István társulatot, a jószágokat s a mágnás-menetet kivéve, mi mintegy 4000 személyre tehető, — az nap 88,577 személy kelt át a lánchídon. Az idegenek számát 20 ezerre teszik.

+ Londonban egy kisasszony nyomdát nyitott, melyben az egész nyomdai személyzetet nőkből állította ki. A királynő, kinek fiztetelére e női nyomda „Victoria nyomda” nevet kapott, a vállalkozó kisasszonynak írásban fejtezte ki a fölötti örömet, hogy a nők részére ily tisztességes új keresetforrást nyitott.

Mi hír Budán?

— Szent István első apostoli királyunk ünnepét a nemzethez méltó dísz- és áhitattal ünnepeltük meg, herczeg primásunk lévén e napon az áhitatnak bemutatója. Míg így a nemzet kegyeletének áldozott, az Augsburgi Allgemeine Zeitung a herczeg primást oly undok és mocokkal teljes epével támadja meg, minőnek párját nem tapasztaltuk. Ha apáink istenét, Hadurt imádnánk, és ökörrrel áldoznánk neki, — az augsburgit már csak azért sem áldozhatnánk föl; mert — tisztátalan.

— A lánchídon negyvenezernél több ember ment át a budai szent ünnepélyre, — a tömeghez csatlakozván az angol, francia és külföldi német sajtónak képviselői is. Ugy, ugy, legyünk áhitatosak és béketűrők, — ugy leszünk méltók Isten kegyelmére, — hisz a Krisztus is szenvedett, megostoroztatott, és ezt mind előtte tudta, még azt is, hogy a buták (akkor is volt már Augsburgi Allgemeine) le is pöklik.

— Az ünnepély után tartott közebéd alkalmával valaki poharat emelvén, fölemlíté, hogy némelyek a civilisatiót a nagy folyóhoz hasonlítják, mely áldásait azon partokra hordja, melyeket megérint, — csak hogy, — mondja a szónok, — a nagy folyó némely helyről alig hoz el egyebet, mint a — szemetet!

— Van göröglinnye, de halvány és czukortalan; mert a hideg idő miatt megérni nem tudott. Hogy bizonyos embereknek arca most rettenetesen sávanýú, mégsem merném ám egészen a göröglinnyekre fogni.

— Egy asszonyt körtvélylopásért bebörtönöztek. Minő különbség, — hajdan az első embereket az almáért kivették a paradicsomból.

— Luczenbacher gőzöse nagy lyukat üt a gőzhajótársaság havi bevételében, pedig csak Pest és Esztergom között jár, — hát ha még messzebb is foljár?

Gummi-czipők

NAGY RAKTÁRA

a legnagyobb választékban, urak, nők, ifjak, leányok és gyermekek számára; ára e cikkeknek MÉG SOHA OLY OLCSÓ nem vala mint a mostani évszakban.

OSZVALD ANTAL.

Emmerling Vilmos BOR-és THEAKERESKEDÉSE

Pesten, Feldunator.

„István Főherceg”-hez címzett vendéglőben. Legfinomabb bel- és külföldi borok árjegyzéke.

Fehér magyar asztali bor. Weisse ungar. Tafel-Weine.	fl. kr.		fl. kr.
Tétényi (Tétényer)	Maas	40	Malaga Alt
Kőbányai (Steinbrucher)	—	44	Halbe 3 60
Somlái (Somlauer)	—	54	Süery
Bakatori (Dioszegh, Bakatorer Halbe)	—	—	— 3 60
„ von Sr. Ex. 1811	1 20	—	
„ Gf. J. Zichy 1822	1	—	
„ 1834	—	—	
Somlái (Somlauer) 1848	—	80	
Kőbányai (Steinbrucher) 1854	—	30	
M. rajnai bor (Ung. Rheinwein Ristinger)	1 20	—	
Érmelléki (Érmelléker)	1 40	—	
Vilányi (Vilányi Erzherszogl.)	—	76	
„ kleiney	—	40	

Fehér- és vörös aszúk. Weisse u. rothe Ausbrüche.		Magyar pezsgő bor. Ungarischer Champagner.	
Tokaji (Tokayer v. Fürst)	Bouteille 2 40	Hölletöl (von Hölle)	— 1 40
Bretzenheim	4 Butig 1 80	Valódi francia pezsgő bor. Echte franz. Champagner.	
„ 3	1 10	Clos de Bouzy	— 4 40
„ Mászáz 2	— 70	Jacquessons fils Sillery	— 4
Ménesi (Ménescher)	1 20	La veuve Cliquot	5 15
„ alt	1 50	Röderer Carte blanche	5 15
		Jacquessons fils Sillery kicsi (klein 2	—

Magyar vörös borok. Ung. rothe Weine.		Magyar borok akóként. Ung. Weine nach Eimer.	
Budai (Ofner)	Maas 36	Tétényi (Tétényer)	fl. 12-14
Budai sashegyi (Ofn. Adlersberger) 1854	— 54	Kőbányai (Steinbrucher)	„ 14-16
Egri (Erlauer) 1854	— 60	Érmelléki (Érmelléker)	„ 40-70
Visontai (Visontauer) 1854	— 70	Bakatori (Dioszegher Bakator.)	„ —
		1811	„ 50
		1822	„ 42
		1834	„ 32

Mosel és rajnai borok. Mosel & Rheinweine.		Thee-Sorten. Theák.	
Mosel Braunberger	Halbe 2 70	Legfinomabb Souchong (Feinst. Souchong) pr. Pf.	4 80
Hochheimer Dom	2 70	„ Orange Pecco	6
Johannsberger Schloss	4 40	„ Pecco Blüthe	10
		1 Paket Caravanen	5

Franc. és spanyol borok. Franz. & spanische Weine.			
Muscata Lunel	Halbe 2 80		
Bordeau Chateau Lafitte	3 60		
„ St. Julien	3 20		
Madeira Dry	3 60		

- Raktár minden minőségű bel- és külföldi likörök, Rum, Arrak stb.
- Lager aller Sorten In- und Ausländer Liqueure, Rum, Arrak etc.
- Likör- és borszeszek bizományi raktára Slubek A. özvegyétől Pozsonyban.
- Commissions-Lager für Liqueure und Rum der A. Slubek's Witwe in Pressburg.

A legnagyobb Fehérnemű-kereskedésben,

Pesten, váci-utczában, „Ypsilanti”-hoz,
rendkívüli olcsó áron kapható:
12,000 darabon fölül férfi-ingek
rumburgi és hollandi vásznakból:
3 ft., 3 ft. 25 kr., 3 ft. 50 kr., 4 ft., 4 ft. 50 kr., 5 ft., 5 ft. 50 kr., 6 ft., 6 ft. 50 kr., 7 ft. 8 ft., 10 ft. és 12 ft. újával;
azonkívül 10,000 darabon fölül színes férfi-ingek
1000 különböző mintákban, és pedig: régiebb mintájú 1 ft. 25 kr., jobb mintájú 1 ft. 50 kr. és 1 ft. 75 kr., újabb mintájú 2 ft. és 2 ft. 50 kr., legújabb mintájú, a mostani divat szerint varrva, 3 ft.
Fehér férfi-ingek madapolamból
1 ft. 25 kr. — 1 ft. 50 kr. — 1 ft. 75 kr. — 2 ft. — 2 ft. 50 kr. — 3 ft. 3 ft. 50 kr. — 4 ft.
Kivárvott férfi-ingek.
madapolamból, 2 ft. 3 ft. 50 krig, vászonból 6 ft. 24 ftig.

Továbbá legnagyobb raktára
mindennemű férfi-ingeknek, sima, svájci előbél, kivarrva és himezve Nagy választéku leány, gyermek- és kisgyermek ingek, férfi- és gyermek aludrágók, nő- és leány-ingvállak és aludrágók Nő alszoknyák wallisból, percaiból, barchet és pikéből, több más fehérnemű mellett, melyekből az árjegyzék kívánatra póttán bérmentesen elküldetik.
Valamint nagy raktára a rumburgi, hollandi és eras-vásznaknak, minden nemű vászon- és battisz kendők.
A fentebb említett cikkek a legolcsóbb gyári áron aletnak el Az előny mely a főnebb kereskedésben vásárolt cikkekkel vonható, nagy, mintán minden ott vásárolt, s árbellyel ellátott ruhadarab legelőjabb 8 nap alatt nemcsak ki-cseréltek, hanem az azért fizettet ár is, nem tetszés esetében azonnal visszafizet-tetik. — Minden irányban elszállítások hová gyorsokcsik, gőzhajók vagy gőzko-csik járnak, az illető járuléki beküldése után gyorsan és legpontosabban eszkö-zötletnek. 52 3-3

LÁNG M. PESTEN,

a nagyhid-utca, b. Sina-házban 2 sz. az angol királynő szobla mellett, ajánlja szintegy nagyban mint kiesnyben, legújnyosb áron szép és dús választéku
belföldi, szász, angol és francia porcellán és wedgwood
asztali, thea-, kávé-, esemege-edényeit, fényüzési cikkekkel pipera- vagy mosdó-asztali diszaruit, vendéglők, kávéházak, gyúgszertárak és vegyszár szerműhelyek számará való készületeket, továbbá az általános kövát

bécsi köedényt és szürke köedény-cikkekkel
Mindenféle megrendelések elfogaditnak, s a legrövidebb idő alatt legújnyosb árért teljesitettek.
Vádlere való átlátléskend: a gondos elpskolás valamint a gyors, biztos és minál kevesebb költséggel járó helyreállitást iránt legjobban lesz intézkedve.

Finom francia PEZSGOBOROK,

Champagne legtekintélyesebb kereskedő házáitól,
Érmelléki asztali borok.
Jamaica-rum, — Pecco-virág thea, — legfinomabb **czukor és kávé**, — francia és hollandi finom **szeszitatok** (Liquer) a legjobban ajánltanak
NAISZ HENRIK
53-2-2
által, fürdőutca, Grossföle házban.

WERFER KÁROLY műintézetében megjelent és általa minden hiteles könyvkereskedésben kapható:
Szent István király ünnepe
az ünnepélyes menetrenddel.
A nagy király életrajzával és eraklyéival, s a sz. korona történetével.
4 KÉPPLEL.
Ára e csinosan kiállított könyvecskének **csak 50 kr.** ausztr. értékben.

56 3-6

FELDHOFFER FERDINAND

Pesten, szerviták terén 2 szám alatt,

ajánlja
tükör-, kép-, csillár- és üveg-áru-raktárát.
Sztintén felvállal minden előforduló **aranyozó és üvegsz-munkákat**, valamint minden **üvegfestés és üvegmozaj-
zok u. n. góth-csillárzatók, eszerek, virágok s alk-
szatoknak** legleztesebben elkészítésére is ajánlkozik, melyek leginkább
templomok paloták, kertházak és kapufelötti aliatokira alkalmasak Egy-
uttal bátorodik a t. ez. közönség figyelmét **üvegvirágok, csilla-
rok** és kerthe való **eszűtszött üvegpolykora**, mint legújabb
készítményeire felhívni. — Ugyan ő nála szép **aranytak** nagy
menyiségben a legújnyosb áron kaphatók.